

ΟΙ ΠΗΛΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδτε ἀριθ. φυλ. 28.)

— Δὲν σᾶς λέγω ἐγὼ, ὅτι ὁ Γερονικόλας εἶναι ἄνθρωπος προβλεπτικός.

— Αἴ! τί νὰ κάμω, καὶ ἐγὼ ὁ ἄτυχος; ἀφοῦ δὲν εἶχα μοῖρα νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ ἐμὲ ὁ τόπος μου, πρέπει νὰ φροντίζω νὰ εὐχαριστῶ τοὺς αὐθένταις, ἀντὶ ὅπου ἤθελε νὰ εὐχαριστοῦμαι καὶ ἐγὼ, ὡς ἂν πτωχὸς αὐθέντης, εἰς τὸ καλύβι μου.

— Καὶ ἀπὸ τί τόπο εἶσαι, Γερονικόλα;

— Ἀπὸ τὰ Γιάννενα παιδιὰ μου.

— Καλότυχος! ἀπὸ βασιλικὸ τόπο.

— Βασιλικὸ, παιδιὰ μου, μὰ ἡ σκλαβιὰ τοῦ Τούρκου μᾶς ἔκαμε νὰ ἀφήσωμε καὶ τόπο, καὶ ὅλα μας τὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ τρέχωμε στὰ ξένα; καῦμένα Γιάννενα! Εἶπε, καὶ τοῦ Γερονικόλα ὁ ὀφθαλμὸς ὑγράνθη καὶ τὸ ἦθος του κατέστη περίλυπον.

— Αἴ, ὑπομονή, Γερονικόλα, ἔχει ὁ θεός. Τί εἰξεύρεις κάμμιὰ φορά!

— Δόξα! νᾶχη ὁ θεός, παιδιὰ μου; μὰ ἐγὼ δὲν θὰ ζήσω νὰ ἰδῶ τέτοια χαρά. Σὰν εἶδα ἐγὼ ν' ἀφήσωμε πρόπερσι τὸ Πέτα καὶ τὴν Καλαμπάκα, ἐνῶ τὰ εἶχαμε στὰ χέρια μας, ἀπελπίστηκα! — καῦμένε Γερονικόλα, εἶπα; δὲν εἶναι τῆς τύχης νὰ πάρης πίσω τὴν καλύβα σου. . .

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι! Ἀλήθεια, Προηγούμενε, πιὲ μιὰ, καὶ διηγῆσου μας τὴν σκηνὴν ἐκείνην τοῦ Πέτα, τὴν ὁποῖαν μᾶς ὑπεσχέθης, τοῦλάχιστον νὰ μὴν νυστάζωμεν ἕως οὔ φέξῃ.

— Τίποτε, τίποτε! ἐγὼ τώρα δὲν ἔχω νοῦν, θέλω τὴν μάγισσα, τὴν μάγισσα!

— Καὶ ἐγὼ θέλω τραγούδια! τραγούδια, διασκέδασιν! — καὶ ὁ αἰσθηματίας ἱππότης ἤρχιζε νὰ τονίζῃ τὴν φωνὴν του μὲ τὸ — Τράλα, λά, λά, τρά. . . εἰς τὸν ἦχον τῆς Τραδιάτας.

— Άα ! συνεβοήθη ἕτερος, καὶ τέλος ἤρχησαν.

Ἄς παύσουν τέλος ἔλα,

Τὰ βάσανα τὰ πάθη

Τοῦ ἔρωτος τ' ἀγκάθι

Καὶ οἱ ἀναστεναγμοί.

.....

Τί μ' ὠφελοῦν τὰ ρόδα

Ποῦ ὁ κόσμος μου χαρίζει

Ἡ μαῖρα μὲ ποτίζει

Μὲ δάκρυα πικρά.

.....

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν ! τραγοῦδι διὰ διασχέδαπιν καὶ ὁ ἦχος τῆς Τραβιάτας ἦχος διὰ νὰ κλέη τις νεκρούς· ἐκτὸς μόνον ἂν εὕρισκώμεθα εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ δεῖπνα τῆς Λουκρετίας καὶ μᾶς ψάλλετε τὰ νεκρώσιμα.

— Αἶ, Προηγούμενε, αὐτὸ εἶναι διὰ νὰ μὴν λησιμονῆς τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωῆς.

— ὦ, καλότυχε Παπουλάκε, μήπως σκοπῆς νὰ μὲ προδιαθέσης διὰ τὴν μακαριότητα;

— Τίς οἶδε, φίλε μου· ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὁ χριστιανὸς, πάντοτε πρέπει νὰ ἦναι ἕτοιμος, διότι οὐκ οἶδεν ὅποιαν ὥραν ἔρχεται ὁ πειράζων.

— Χὰ, χά ! μὲ τὰ σωστά σου λοιπὸν; μωρὲ κλαυτό ! μὴ ψάλλης κανὲν τραγουδάκι ἠρωϊκὸ, ἑλληνικὸ, ἀλλὰ κάθου καὶ ψάλλε μου τὸ μακαρία ἢ ὁδὸς . . . ὦ χαρᾶς το!

— Λοιπὸν βοηθῆτε, κύριοι, νὰ τοῦ τραγουδήσω ἓνα κλέφτικο.

— Ἔστω καὶ κλέφτικο.

—

Κάτω στὸ βάλτο, στὰ χωριά,

Ἄγραφα καὶ ξηρόμερο.

.....

Ἐκ' εἶν' οἱ κλέφτες οἱ πολλοί,

Ὅλ' ἐνδυμένοι στὸ φλωρί. . .

.....

— Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, μάλιστα· ὑπέλαβεν ὁ Γερονικόλας, ὅστις [ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀλίγα κάστανα καὶ ὀλίγα καρύδια — αὐτὰ πῦρα παιδιὰ μου, αὐτὰ σᾶς φέρω.

— ὦ, ὦ, Γερονικόλα, κρίμα· διαπὶ νὰ μᾶς φέρης τέτοια κάστανα ; δὲν βλέπεις, ὅτι ἦσαν ἕτοιμα νὰ βλαστήσουν;

— Καλὲ ! δὲν μ' ἀφίνεις εἰς τὴ σκάσι μου; ἓνα χρόνον τώρα μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειον καὶ δὲν ἐφύτρωσαν, καὶ τώρα

— Τα καρύδια σου ὅμως εἶναι κενούρια, καὶ τόσῳ γερὰ, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸ ἀκόμη τὰ πωλεῖς, ἀν θέλῃς, δι' ἀρχαιότητος.

— Βέβαια! ἀρχαιότητος τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Σκεντέρομπεης ἦτον ἀρχηγὸς τῆς Ἀχαικῆς συμμαχίας, καὶ ὁ Φίλιππος τῆς Γαλλίας ἐπρόκειτο νὰ συμπεθεριάσῃ μὲ τὸν ἰδικὸν μας τὸν Ἀγαμέμνονα.

— Χὰ, χά! ἐπιτυχῆς ἱστορικὸς ἀναχρονισμὸς· διότι χωρὶς ἄλλο, ὑπηρετῶν τότε καὶ ὁ Γερονικόλας τοὺς μεγάλους αὐτοὺς τῆς γῆς, τὰ εἶχε συνάξει ἐκ τῶν δείπνων αὐτῶν, καὶ τὰ ἐφύλαττε ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, διὰ παρομοίας ὥρας.

— Καὶ τοῦ χρόνου κάστανα λοιπὸν.

— Καὶ τοῦ χρόνου καρύδια!—τρά, λά, λά· τρά, λά, λά· ὦ, ἐνθυμήθην! ἀκούσατε τὸ βάρκχικὸ μου τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον ἔπασχα νὰ ἐνθυμηθῶ.

— Ἐλα εἶπέτο, διότι ἦλθεν ἡ ὄρεξις καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σὰς διηγηθῶ ἐπεισόδιον τῶν ἐν Πέτα.

— Μὰ τὸ γένειόν σου, Προηγούμενε, τὸ ἀκούομεν τραγουδοῦντες.

— Ἄ, ὄχι, δὲν μ' ἀρέσει· διότι, ὅταν ἐγὼ διηγοῦμαι θέλω ὅλην σας τὴν προσοχὴν.

— Καθὼς καὶ ἐγὼ, θέλω, ἐνῶ τραγουδῶ νὰ μοῦ κρατῆτε τὸ ἴσον.

— Λοιπὸν καὶ τὸ ἴσο· τί θέλεις ρέ ἢ λά;

— Ἐγὼ θὰ κάμνω τὸ δεύτερον, ὁ ἱππότης ἐδῶ αἰσθηματίας τὸ ὑψηλὸν καὶ σεῖς οἱ λοιποὶ τὸ χαμηλόν· ἀδιάφορον τώρα, ἀν θὰ ἦναι ρέ, φά, σὸλ, ἢ φά, σὸλ, ρέ· εἰς ὃν τινα τόνον τὸ ψάλλομεν, ἀδιάφορον· μήγαρι δὲν εἶναι τονισμένον εἰς τοῦ καθενὸς τὴν φωνὴν, ἢ μήπως θὰ ἔχωμεν ἀκροατὰς μουσικοὺς.

— Τώρα εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ἅμα ἀκουσθῆ ἡ φωνή μας ἢ ἀρμονικῆ, διόλου παράδοξον νὰ κάμωμεν· καὶ καθόσον μάλιστα εἴμεθα σιμὰ τοῦ θεάτρου, μὰ τὴν ἀλήθειαν, φοβοῦμαι, μήπως ἡ συνοικία ὑποθέσῃ, ὅτι οἱ τραγουδισταὶ τοῦ θεάτρου δίδουν ἐσπερίδας καὶ αὔριον ἔχουν οἱ πτωχοὶ ἐπικρίσεις. . . . ! . . .

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι μήπως αὔριον, τώρα ἀμέσως μὰς καλέσῃ ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὡς διαταράξαντες τὴν τοικιακὴν ἡσυχίαν τινος....

— Ἡ ἀστυνομία, λέγε, εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

— Ὅπως σὰς ἀρέσει· ἥτις ἐκλαμβάνουσά μας ὡς ἡδύφθογγα πετεινά, μὰς κλείσει μέχρι πρωῆας εἰς ἐν τῶν δωματίων τῆς, διὰ νὰ κλείσῃ μεθ' ἡμῶν συμφωνίας, ὅπως ψάλλωμεν εἰς τὸ θέατρον· ἐνῶ συγχρόνως διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς θὰ μὰς κλείῃ τὸ στόμα, καὶ διὰ τῆς ἄλλης κρατοῦσα τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, θὰ δοκιμάζῃ ἀν παραφρονῶμεν.

— Καὶ ἀν παραφρονῶμεν, πρόσθεσε.

— Ἀκουσε ἐδῶ, σὲ καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἴπῃς, ὑπέλαβε τὸ ἀρκούδιον, πλὴν μόνον εἰς τοὺς ἱππότας δὲν γίνονται αὐτά.

— Βέβαια, έννοείται !

— Βέβαια, έννοείται· και μολαταῦτα τὴν προχθὲς ἂν δὲν ἐτύγχανε εὐσυνείδητος ὁ στρατιώτης περίπολος, νὰ διηγηθῆ εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν, χάριν τοῦ μεθυσμένου ἐκείνου κλητῆρος, ὁ σεβαστὸς Παπουλάκος καὶ ὁ ἅγιος Προηγούμενος, ἤθελον θερμάνει τὰ ὑπόγεια τῆς καλῆς ἀστυνομίας, διανυκτερεύοντες εἰς συναναστροφὴν τῶν ποντικῶν.

— Καὶ διατί ; πότε συνέβη τοῦτο καὶ δὲν ἐρρέθη εἰς τὸν κύκλον τῶν ἵπποτῶν ;

— Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὅτε ὁ εἰς ἐξ ὑμῶν εὕρισκετο εἰς τὰς συνήθεις ἐκλείψεις του, ὁ δὲ ἔπασχεν, ὡς μᾶς εἶπεν, ἀπὸ φρικτὴν ἡμικρανίαν καὶ μετέβη νὰ κάμῃ ἐν μικρὸν θερμόλουτρον· καὶ ὁ τρίτος εἶχε νὰ γράψῃ τὴν συνήθη ἐκτεταμένην ἀλληλογραφίαν του, πρὸς τοὺς Ἀντίποδας ἡμεῖς δὲ μείναντες μόνοι καὶ χωρὶς λεπτό, ἀφοῦ ἐβεβαιώθημεν, ὅτι καὶ ὁ ζυθοπώλης ἀναγνωρίζει τὸν ἵπποτικὸν χαρακτῆρά μας καὶ πιστώνει τὰ ἀξιώσιμα ὑποκείμενά μας μὲ ἡμισεῖαν δωδεκάδα φιαλῶν ζύθου, καὶ ὀλίγον χοιρομήριον διὰ στήλωμα τοῦ στομάχου, κατευθυνόμεθα οἴκαδε περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός, καὶ ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἐλαλοῦμεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὀλίγον δυνατώτερα.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν τότε, μᾶς πλησιάζει εἰς κλητῆρ τῆς ἀστυνομίας, τάπα ὁ νέος—καὶ θέλει νὰ μᾶς ἐπιβάλλῃ σιωπὴν. Διατί ; τὸν ἐρωτῶμεν· διότι, λέγει, εἶμαι ἐξουσία !— Εἰς τὴν ἰδέαν τῆς μεθυσμένης αὐτῆς ἐξουσίας, έννοείται, ὅτι ἐγελάσαμεν, καθόσον εἶναι ἀληθές· ὅτι, εἶχομεν καὶ ὄρεξιν νὰ γελάσωμεν.

Πλὴν, ἡ καλὴ σου ἀστυνομία ἐθύμωσε· καὶ—Διατί γελάτε ὀρέ ! μᾶς λέγει.

—Διὰ τὸ καλὸ σου ἐρώτημα· ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπαντήσητε καὶ μὲ μία γερὴ κατακεφαλιὰ νὰ τὸν κάμετε νὰ σᾶς προσκυνήσῃ.

— Σιωπὴ ! διάβολε ἀρκούδιον, χεῖρα κατὰ τῆς ἐξουσίας !

— Καὶ ἡ ἐξουσία χεῖρα κατὰ τῶν ἵπποτῶν ; διότι ἰδοὺ καθὼς προεῖπατε σᾶς διεύθυνεν εἰς τὸ φρέσκο· ἐνῶ.—

— Ἄκουσε, δὴ τὴν ἰδέαν ἣτις μᾶς ἔκαμε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν καὶ μὴ γελάσης. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἶχε πλησιάσει καὶ ὁ στρατιώτης περίπολος— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ! φωνάζει ὁ κλητῆρ, σύλλαθέ τους αὐτοὺς, γιατί γελοῦν μὲ τὴν ἐξουσία !

— Ὄχι, φίλε μου γελῶμεν μαζῇ σου, διότι εἶσαι, στουπὶ μεθυσμένος· καὶ κάμνης καλὰ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς. Τί μᾶς ἐφώτισε νὰ τὸ εἰπῶμεν !

— Σύλλαθέ τους, λέγω στρατιώτη ! ἔσυρρε μανιώδη φωνὴν καὶ συγχρόνως ἔθεσε χεῖρα ἐπὶ τῶν ὄπλων του· διότι καθὼς εἰξεύρετε οἱ περιπολοῦντες κλητῆρες τῆς ἀστυνομίας, εἶναι ὀπλισμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ κάθε εἶδος ὄπλων, ἐκτὸς κανονίου, τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ φέρουν, (εἶναι ἐν παρενθέσει πανομοιότατοι τῶν γενιτσαρῶν τῆς Τουρκίας) ἀλλ' έννοεῖς, ὅτι ὡς φιλήσυχοι πολῖται ἡμεῖς, καὶ διὰ τὴν τιμὴν τῶν ἵπποτῶν, ἐθέσαμεν ἐπ' αὐτῶν χεῖρα ἀντὶ χειρὸς,

φοβηθέντες μήποτε ὁ κρότος τοῦ πιστολίου του, ἢ τῆς σπάθης του ὁ θόρυβος ἤθελε διαταράξει τὴν ἡσυχίαν τῆς συνοικίας.

— Εὖγε! τώρα ναί! ἀναγνωρίζω τοὺς ἱππότες.

— Πλὴν, ἡ ἀβρόφρων λόγχη τοῦ στρατιώτου μᾶς ἔκαμε προσεκτικούς, ὅτι ἂν δὲν ἐσεβόμεθα τὴν παρουσίαν της, σκοπὸν εἶχε νὰ συνδράμη κατὰ χρέος, τὴν τιμὴν τῆς μεθυσμένης ἐξουσίας.

— Λοιπὸν, τὸν λέγομεν παλλικάρη, στρατιώτᾳ (διότι τοῦ βωμιοῦ πρέπει νὰ κολακεύσης πρῶτον τὸν ἐγωϊσμόν του) τί πράγματα εἰν' αὐτά;

— Τὶ νὰ σᾶς κάμω; ἀφήστε τον ἡσυχον καὶ ἀκολουθήτε μας, ἂν θέλετε, ἕως εἰς τὸ πρῶτον ἀστυνομικὸν κατὰστημα.

— Ὄχι! μοῦ λέγει σιγαλὰ ὁ Παπουλάκος, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ διανοκτερύσω εἰς τὰ ὑπόγεια· ἂν μᾶς ἀφήσῃ καλῶς, εἶδεμὴ εἰζεύρω ἐγὼ καὶ φεύγω.

— Εἰς τὸ θεό σου, τὸν εἶπα Παπουλάκε, διότι ἐννόησα τὸν σκοπὸν του, μὴν θελήσῃς νὰ ἔχωμεν αὔριον βάσανα.

— Μὰ εἶναι ἐντροπή! ἕνας μεθυσμένος νὰ βάλῃ νὰ κοιμηθῶσι δύο νήφροντας ἐκεῖ ὅπου δὲν θέλουν, οὔτε χάριν ἐπισκέψεως νὰ παρουσιαίσθῶσιν.

— Ἀπεναντίας, ἡμεῖς ἅμα φθάσωμεν εἰς τὸ πρῶτον ἀστυνομικὸν τμήμα, λέγομεν, ὅτι χάριν τῆς κοινῆς ἡσυχίας μετέβημεν ἐκεῖ συνοδεύοντες ἀσφαλῶς τὴν μεθυσμένην ἐξουσίαν εἰς τὴν κλίνην της· ἐνθυμοῦμαι τότε, ὅτι εἰς τὴν εὐφυΐαν μου αὐτὴν ὁ Παπουλάκος ἐγέλασε καὶ ἐπέισθη.

— Ἰπάγομεν λοιπὸν, εἶπα ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν στρατιώτην.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐκεῖνος· ἀπ' ἐδῶ.

— Ὄχι ἀπ' ἐδῶ θὰ τοὺς πάγω ἐγὼ· διότι ἐγὼ εἶμαι ἐξουσία, θὰ τοὺς κρατῶ καὶ ἀπὸ τὸ χέρι· καὶ σὺ, περίπολε, ἀκλουῦθα καὶ ἂν ἰδῆς νὰ σαλεύσουν σκότονε, τέτοια εἶναι ἡ διαταγὴ τοῦ κυρ Ἀστυνόμου—Ἐδῶ τοῦ λόγου σας, τὰ χέρια σας.

— Καὶ ὁ πονηρὸς εἶχε τὸν λόγον του· ἐζήτει τὰς χεῖρας μας, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του· ἡ ἰδέα αὐτὴ μᾶς ἔκαμε νὰ γελάσωμεν ἀπὸ καρδίας.

— Ὅσω θέλετε γελάτε τώρα, ἀφοῦ ἐγὼ σᾶς κρατῶ, διότι εἰς ὀλίγον θὰ κλάψετε, πιστεύω, ὅταν ἡ ματσούκα θὰ ξεμολογᾷ τὴν ῥαχούλα σας· χθὲς τὸ βράδι δύο ἄλλοι φράγχοι σὰν καὶ σᾶς μῆτε τοῦ πνευματικοῦ δὲν θὰ τὸ εἰποῦν· ὦχ! ὦχ! ὦχ! κυρ Ἀστυνόμε, πῶς τοὺς τσάκωσα.

— Σῶπα, Μήτσο, ἀπνύθουνεν ὁ στρατιώτης πρὸς τὸν κλητῆρα τοῦ ὁποίου ἡ πρόρρησις μὲ ἔκαμε νὰ ῥιγῆσω.

— Μὰ τὴν πίστιν μου μεγάλη ἡ ὑπομονή σας, ἱππότες μου.

— Αἶ, φίλτατον ἀρκούδιον, ἠσθάνθημεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλην τὴν εὐγένειαν τοῦ αἵματός μας, καὶ ὁ ἱπποτικὸς ἐγωϊσμὸς ἐζήτει ἱκανοποιῆσαι, τὴν ὁποίαν εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι δὲν ἠθέλαμεν εὔρει ἐνώπιον

τῆς σεβαστῆς Διευθύνσεως — ἀλλ' ἐσκέφθημεν, ὅτι κάλλιον μίαν νύκτα εἰς τοὺς ἄνυχας τῶν ποντικῶν τῆς ἀστυνομίας, ἢ ἐπρόκειτο νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὰ ὑπόγειά τῆς, ἢ νὰ περιπλεχθῶμεν εἰς τὴν δίσκελον μελανομένην γραφίδα τῆς κυρίας εἰσαγγελίας, ἣτις πάντοτε ἐνόχους παραδίδει, κατὰ χρέος, εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Πολὺ καλὰ, τὸ τέλος λοιπὸν, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν! διηγείσαι τόσον ὠραῖα, ὥστε μὲ κάμνεις νὰ λησμονῶ, ὅτι εἶναι τὸ ἕκτον ποτήριον οἴνου, τὸ ὅποιον κενόνω.

— Καὶ ἐγὼ, ὅτι ὑπεσχέθην νὰ τραγωδήσω.

— Καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἤλθομεν ἐνταῦθα νὰ διασκεδάσωμεν, καὶ ὄχι νὰ ἀκούωμεν παραμύθια.

— Ἄν θέλετε παύω, κύριοι! ἀρχίζομεν πίνομεν, τραγωδοῦμεν, φωνάζομεν, χοροπηδοῦμεν, σπάζομεν τὰ πινάκια ὃ εἰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄλλου, τὰ ποτήρια, τὰ μαχαιροπέριονα, καὶ τέλος διασκεδάζομεν, ἂν αὐτὸ ἐννοῆτε διασκεδάσιν.

— Ἐλα δά! ἄφες τὰς εἰρωνείας καὶ τελείωνε τὴν ὁμηλίαν σου! Διασκεδάσεις εἶναι τὸ ἐράγαμεν, ἐπίαμεν.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγράμματα! νὰ φᾶμε νὰ πιοῦμε, πρέπει νὰ εἰπῆς, ἐνεστῶτος χρόνου εἶναι τὸ διασκεδάζω.

— Ἔστω! ὅταν τὸ λέγῃ τὸ ἀρκούδιον εἶναι ἀξίωμα! λοιπὸν τρώγομεν, πίνομεν, λέγομεν καὶ κἀνένα τραγουδάκι, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὥρα, καὶ τὴν αὐγὴν

Ἐκεῖ στὸ γλυκοχάραγμα στὸν ὕπνο μου, σκυλάκι

Εἶδα πῶς ἤμουν κ' ἐπαιζα σ' ἕνα περιβολάκι.

Ξεπλύνομεν τὰ χεῖλη μας, πίνομεν τὸ καφεδάκι μας [καὶ πολλὰ τὰ ἔτη σας, ὡς νὰ μὴν εἴμεθα ἡμεῖς! ὃ καθεὶς εἰς τὸ ἔργον του.

— Τί!

— Μὲ συγχωρεῖτε, διότι δὲν ἐλησμόνησα, ὅτι θὰ περιδιαβάσωμεν καὶ μέχρι Πειραιῶς.

— Μάλιστα, μάλιστα!

Ταράλαλα, ταράλαλα, ταρίταραλαλήλα.....

— Χα! χά! χά!

— Τί γελάτε, κύριοι; δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ τραγούδι μου.

— Ἀπεναντίας, μαγεύει! διότι δὲν τελευταῖα ποτέ, καὶ διότι ἡ ταυτοφωνία του εἶναι πάντοτε καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ποιήσεως, ὥστε δὲν εὕρισκεσαι ποτέ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσης τὴν ἄδειαν διὰ νὰ παραφράσῃς μίαν σόλικον ἰδέαν, ποιητικῶς.

— Βίς ὑγείαν σας λοιπὸν!

— Εἰς ὑγείαν μας! ἐπεφώνησαν πάντες, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὁποίων ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀναφαίνεται τοῦ ῥητινίτου τὸ πνεῦμα ὡς οἱ σπινθῆρες τῆς ἀνθρακιᾶς εἰς τὸ σκότος.

— Λέγε λοιπὸν τώρα, Προηγούμενε, τὸν πόνον σου, τὶ ἔπαθες μὲ τὴν μεθυσμένην ἐξουσίαν τοῦ κλητῆρος.

— Τέλος πάντων, κύριοι, ἐδὼ μᾶς ἔχει, ἐκεῖ μᾶς ἔχει ἡ καλή σου ἐξουσία, μᾶς παρουσιάζει εἰς τὸν φύλακα τοῦ τετάρτου ἀστυνομικοῦ τμήματος.

— Ἐπαρέ τους, λέγει, αὐτοὺς, ὄρε φύλακα καὶ βάλτους μέσα.

— Καὶ γιατί, ὄρε Μήτσο;

— Τὸ γιατί ἐγὼ τὸ ξέρω.

— Μὰ θέλω νὰ τὸ ξέρω καὶ ἐγὼ, ὅταν ἔλθῃ ὁ ὑπαστυνόμος νὰ τοῦ δώσω λόγο.

— Τὸ λόγο θὰ τὸν δώσῃ ὁ Μήτσος αὔριο τὸ πρωὶ· ἂν σ' ἀρέσῃ ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, τοὺς πέρνω πίσω. Ἐμπρὸς ὄρε! Θὰ σᾶς πάγω κάτω εἰς τὴ Διεύθυνσι· εἶπε, καὶ μᾶς ἔσυρε πρὸς τὸ κατάστημα τῆς Διευθύνσεως.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτον ἄσχημος ὁ περίπατος, διότι ὁ καιρὸς ἦτον ὠραῖος ἀλλ' ἡ τοιαύτη συνοδία μᾶς ἠνόχλει ἐλίγον· οὐχ ἦττον ὁμως ἐνθυμήθημεν· ὅ,τι συνήθως εἰς τὰς ἱπποτικὰς ἡμῶν διασκέψεις ἐπαινελαμβάνομεν.—Αἶ, φίλε· ὁ ἱππότης προπάντων πρέπει νὰ ἦναι φιλόσοφος.

— Φιλόσοφος! φιλόσοφος μάλιστα· κοπιᾶστε τώρα μέσα, καὶ αὔριον βλέπομε τὸν φιλόσοφον— ἐπανελάμβανεν ἡ ἐξουσία τοῦ Μήτσου.

Λοιπὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ κατάστημα τῆς Διευθύνσεως καὶ μᾶς παραδίδουν εἰς τὸν ἀρχιφύλακα, ὅστις εἰς μόνην τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μήτσου, ἀνοίγει ἐν ὑπόγειον δωμάτιον εἰς τὸ νεκρόσιμον τοῦ ὁποίου φῶς διέκρινέ τις μορφὰς ἀνθρωπίνους, καὶ μᾶς λέγει·

— Ὄρεσατε, κύριοι.

— Τί! χωρὶς νὰ μᾶς κρίνης; ποῦ εἶναι ὁ κύριος Διευθυντής!

— Δίκαιον ἔχετε, πλὴν ὄρεσατε εἰς τὸ φρέσκο, διότι ὁ Κύριος Διευθυντής κοιμᾶται.

— Ἐξυπνήσατέ τον.

— Καὶ τίς εἶσαι σὺ, ἡ εὐγενεῖα σου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ χατῆρι θὰ ἐξυπνήσωμεν τέτοια ὥρα τὸν κύριον Διευθυντήν;

— Εἶμαι πολίτης, κύριε, τὸν ὁποῖον τὸ μεθύσι ἐνὸς κλητῆρος χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ πταίῃ ἔφερε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὰ ὑπόγειά σας.

— Ἀδιάφορον! ἐμβᾶτε τώρα μέσα καὶ αὔριον τὰ λέγομεν.

— Όχι τώρα! θέλομεν τὸν ἀστυνόμον, τὸν ὑπαστυνόμον, τὸν γραμματέα· τέλος ἕναν θέλομεν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαβόλους! ἔκραξα, διότι τὸ αἷμα μου εἶχε ἀναβῆ εἰς τὴν κεφαλὴν πλέον.

— Καὶ μεῖς, θέλομε τὸν Κύρ ἀστυνόμο· γιατί νά: μᾶς σπάσουν τὰ κεφάλια οἱ κλητῆρες; γιατί νά μᾶς φέρουν εἰς τὴ φυλακὴν, χωρὶς πρᾶξιμο;

— Τί ἐλευθερία εἶναι αὐτή; ἐφώναζεν ἕτερος· αὐτὸ θὰ εἴπῃ σύνταγμα; ἢ ἀστυνομία νά σκοτώνῃ τὸν πολίτην στὸ ξύλο, διὰ ψύλλου πῆδημα;

— Στὸ διάβολο! ὑπετραύλιζεν ἀστεῖος τις χρυσοπιπέρας· φαίνεται, ὅτι ἂν θελήσῃ κανεὶς νά πιῇ καὶ κάμμία ὀκᾶ κρασί, αἷμα θὰ τοῦ τὸ χύσῃ ἡ ἀστυνομία μας. Αἱ! μωρὲ στὰ χρόνια παῦ φθάσαμε! νά μὴ μπόρῃς μήτε νά μεθύσῃς! λοιπὸν τί ἐλευθερία! τί ἔχνος εἶν' αὐτό;

— Σιωπὴ σεῖς, διότι τώρα ἐμβῆκα πάλι μὲ τὸ θούνεφο! ἐφώναζεν ἀπειλιτικῶς ὁ ἀρχιφύλαξ κλητῆρ, καὶ σεῖς τὸ ξεύρετε!

Διὰ νά μὴ σᾶς πολυλογῶ, κύριοι, ἤρχήσαμεν νά φωνάζωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ δύο ζητοῦντες ἐπιμόνως τὸν Κύρ Διευθυντὴν. Ἐξῆλθον τότε εἰς τὴν αὐλὴν, ἐφώναζαν καὶ οἱ λοιποὶ φυλακισμένοι καὶ ἠγέρθη μία ὀχλοβοή, τόσος θόρυβος, ὥστε ἐβίασε τὸν κύριον φύλακα νά τὸ κηρύξῃ ἰστούσιν, νά ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν ἀπὸ τὸν ὑψιστον Διευθυντὴν, τοῦ ὁποῖου ἡ προτομὴ μὲ τὸν νυκτικόν του σκουφον ἐνέλαμψεν ὡς ἀστὴρ σωτηρίας ἀπὸ τοῦ ἔψους τοῦ παραθύρου του· ἤκουσε τὰ θυμωμένα παράπονά μας ἐζήτησεν ἕναν ὑπαστυνόμον, καὶ δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην χαρὰν μας εὐρέθημεν ἐκτὸς τοῦ ἀστυνομικοῦ καταγωγίου, ὀρκισθέντες, ὅτι ἂν ποτε δὲν ἔχωμεν τί νά πράξωμεν, νά καταχθῶμεν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι· ἂν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον χορταίνει τὸ χέρι σου ξύλο. — Ἐτελείωσα, εὐγενέστατοι.

— Εἰς ὑγείαν σας! λοιπὸν, ἀφοῦ ἐσώθητε ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀστυνομίας — ἂν καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νά ἀκούσω, ὅτι σᾶς κατέστρωσαν τὰ πλευρά. — Εἰς ὑγείαν σας!

— Αἱ! θεῖο κρασί, μὰ τὸ κρασί!

— Καλὲ ποῦ εὐρίσκεται τέτοιο κρασί, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν! ὡς καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ λέγει.

Στὰ χαμένα βλέπω τρέχεις,

ὦ, δημιουργὲ καὶ σύ

Ἐπειδὴ σταλιά δὲν ἔχεις

Εἰς τὸν οὐρανὸ κρασί.

— Εἰς τὸν οὐρανὸ κρασί, κρασί, κρασί! μὰ τέτοιο κρασί! (ἐπανέλαβον ἅπαντες ἑναρμονίως).